

Ποίους πνευματικούς άσμασιν, επαινέσωμεν Πέτρον και Παύλον; τα την

αθεότητα σφάττοντα, και μη αμβλυνόμενα στόματα, της φρικτής του Πνεύματος μαχαίρας...”.

Πραγματικά πρόκειται για τις δύο αυτές κορυφαίες φυσιογνωμίες, που σαγήνευσαν με τον λόγο τους και δίδαξαν με την βιοτή τους, “τούς διηρημένους τοις σώμασι, και ηνωμένους τω πνεύματι”.

Ο ευαγγελιστής Λουκάς στο βιβλίο των Πράξεων, μας παρέχει την προσωπογραφία των δύο αυτών αποστόλων, εμπνευσμένος από τον τρόπο σκιαγράφησης του Ιησού: τους συγκρίνει με τον Αναστημένο Διδάσκαλο που είναι ζωντανός και ενεργεί μέσα από τα πρόσωπα. Αυτό που αναδεικνύεται μέσα από τις σελίδες του βιβλίου των Πράξεων είναι δύο ξεχωριστές προσωπικότητες που συνθέτουν διαφορετικούς (διαφορετικούς δε σημαίνει αντίθετους) τρόπους εμφύτευσης της Εκκλησίας.

Αυτή η διαφορετικότητα στον τρόπο τού να είναι απόστολοι του Αναστημένου Χριστού, κρύβει, στις σελίδες των Πράξεων, την εμπέδωση της ετερότητας και της πολυμορφίας ως δομικό πλούτο της αρχέγονης Εκκλησίας. Ο Λουκάς προβάλλει τον Πέτρο και τον Παύλο, πρώτ’ απ’ όλα, μαζί. Έπειτα θέτει τον καθένα μαζί με τους άλλους, σε γεωγραφικά πλαίσια που ποικίλουν και που επεκτείνονται πολύ περισσότερο για τον Παύλο παρά για τον Πέτρο. Αμφότεροι ωθούνται από τον άνεμο και τη φλόγα του Πνεύματος, γενόμενοι οι δύο πνεύμονες, οι δύο στυλοβάτες της Εκκλησίας των πρώτων δεκαετιών.

□ Στην Ιερουσαλήμ, κρυμμένοι από φόβο για το διωγμό των Ιουδαίων, οι 11 απόστολοι βρίσκονται μαζί (Πραξ 1,13). Μαζί δέχονται το Πανάγιο Πνεύμα, ως άνεμο κι ως βροχή φωτιάς, και ξεπερνώντας το φόβο για τη ζωή τους, παύουν να κρύβονται. Δημόσια ο Πέτρος, εξ ονόματος όλων, άρχισε να κηρύττει ότι ο Ιησούς ήταν ο Χριστός και ότι ο Θεός τον ανάστησε από τους νεκρούς (2,36). Τα λόγια του Πέτρου είχαν πλέον μια μοναδική συνεκτική δύναμη, τη δυναμική μιας «μεγάλης ψαριάς», τόσο που να ενσωματώσει στην πρώτη Εκκλησία ένα υπέρογκο πλήθος ανθρώπων. Άφοβα ο Πέτρος κατηγορεί με δυνατή φωνή τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ και τους αρχηγούς τους, για το θάνατο του Ιησού (2,14 εξ). Η κατηγορία που απαγγέλλει δεν είναι καταδίκης με την έννοια του αποκλεισμού από την Εκκλησία ή από τη σωτηρία. Στόχευε μάλλον στη μεταστροφή όσων άκουγαν στα λόγια του Πέτρου το κάλεσμα σωτηρίας του Ιησού. Βαθύτατα εντυπωσιασμένοι απ’ αυτά τα λόγια, οι ακροατές ζητούν από τον Πέτρο και τους άλλους αποστόλους: «Αδέρφια, τι πρέπει να κάνουμε;», για να λάβουν την απάντηση του Πέτρου: «Μετανοήστε κι ο καθένας σας ας βαπτιστεί στο όνομα του Ιησού Χριστού για να λάβει την άφεση των αμαρτιών του και να λάβει τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος» (2,37-38). Τα λόγια του Πέτρου εισάγουν στη συγχώρεση

και στη δωρεά του Αγίου Πνεύματος.

Στο τρίτο κεφάλαιο των Πράξεων περιγράφεται η συνήθεια του Πέτρου και του Ιωάννη να πηγαίνουν στο ναό για να προσευχηθούν καθημερινά την ένατη ώρα (δηλ. στις τρεις το απόγευμα). Βλέποντάς τους να μπαίνουν, ένας παράλυτος καθισμένος στην είσοδο του ναού, ζήτησε ελεημοσύνη (3,3). κοιτάζοντας τον ανάπηρο στα μάτια μαζί με τον Ιωάννη του είπε: «κοίταξέ μας» (3,4). Ποιος μπορεί να ξέρει πόσο γενναιόδωρη ελεημοσύνη περίμενε να λάβει από τους δύο αυτούς ευλαβείς! Ο Πέτρος όμως ξεπερνά κάθε του προσδοκία: «Ασήμι και χρυσάφι δεν έχω, αυτό όμως που έχω σου το δίνω: στο όνομα του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου, περπάτα!» (3,6). Αυτό που έχει ο Πέτρος είναι μια ουσιαστική συμμετοχή στις πασχαλινές ικανότητες του Ιησού, δηλ. είναι ικανός να κάνει τους ανθρώπους να περνούν (γιατί Πάσχα σημαίνει πέρασμα) από μια κατάσταση σε μια άλλη, όπως έκανε ο Ιησούς.

Στο πλήθος που έτρεξε να δει, ο Πέτρος δηλώνει ότι δεν είναι αυτός που έκανε τον παράλυτο να περπατήσει αλλά ο Ιησούς, ο «Κύριος». Ακριβώς γι' αυτό, γεμάτος Πνεύμα Άγιο ο Πέτρος απευθύνθηκε με θάρρος στους «αρχηγούς και τους πρεσβυτέρους του λαού» δίχως να τηρήσει το πρωτόκολλο. Εκείνοι, «βλέποντας το θάρρος του Πέτρου και του Ιωάννη και καταλαβαίνοντας από την άλλη ότι πρόκειται για αμόρφωτους και απλούς ανθρώπους, ήταν έκπληκτοι αναγνωρίζοντας ότι αυτοί ήταν εκείνοι που βρίσκονταν κοντά στον Ιησού» (4,13). Ο Πέτρος είναι εκείνος ο οποίος στο όνομα του Ιησού, κι όπως ο Ιησούς, υπακούει στο Θεό μάλλον παρά στους ανθρώπους (βλ. 4,19).

Η ανυπακοή στις έννομες θρησκευτικές αρχές γίνεται σε μερικές περιπτώσεις η μοναδική δυνατότητα μαρτυρίας του Ευαγγελίου. Η ανυπακοή στους ανθρώπους ως υπακοή στο Θεό γίνεται το χαρακτηριστικό της αποστολής του Πέτρου (βλ. 5,29) αλλά και του Παύλου. Ο Πέτρος δεν είναι κομφορμιστής, ισοπεδωμένος από την κυρίαρχη σκέψη της αστικής ή θρησκευτικής κοινωνίας του καιρού του και δεν του αρέσει η υποκρισία, όπως δείχνει στην περίπτωση του Ανανία και της γυναίκας του, εις βάρος της Εκκλησίας (5,3). Το να εξαπατήσεις την Εκκλησία, τους φτωχούς της Εκκλησίας, χρηματικά, είναι σα να εξαπατάς το Πνεύμα, είναι σιμωνία. Κι απ' αυτή την αμαρτία δεν υπάρχει διέξοδος (5,8-9). Πέρα απ' αυτό το επεισόδιο όπου ο Πέτρος είναι αυστηρός, η προσωπικότητά του, όπως εκείνη του Ιησού, γίνεται για το Λουκά ένα εκπληκτικό σημείο συνοχής, «τόσο που οι ασθενείς μεταφέρονται στις πλατείες μαζί με τα κρεβάτια τους, για να πέσει πάνω σε κάποιον απ' αυτούς έστω και η σκιά του Πέτρου όταν περνούσε» (5,15).

Για να μας παρουσιάσει ο Λουκάς το Σάυλο, πρέπει να περιμένουμε μέχρι το 7ο κεφάλαιο των Πράξεων. Ο Σάυλος παίρνει μέρος στη θρησκευτική δολοφονία του

Στέφανου (7,58) και στο διωγμό και τη διασπορά των χριστιανών της Ιερουσαλήμ (8,1). Ενώ ο Πέτρος κι οι άλλοι 10 απόστολοι παραμένουν στην πόλη, ο Σάυλος «κατέστρεψε την Εκκλησία: έμπαινε με τη βία στα σπίτια, έσερνε έξω άντρες και γυναίκες και τους έριχνε στη φυλακή» (8,3). Πιθανόν ο Λουκάς, περιγράφοντας τα έντονα χαρακτηριστικά του Σάυλου, να θέλει να υπογραμμίσει ένα κοινό στοιχείο κάθε θρησκευτικού θεσμού (παρόν αργότερα και στην ίδια την Εκκλησία): τη βία.

Για να παραμείνει συνεπής στο πιστεύω της, η Συναγωγή αισθάνεται την ανάγκη πρώτα να ανακηρύξει αιρετικό κι επομένως να καταδιώξει, ακόμα και να θανατώσει, όποιον, όπως ο Ιησούς, έχει διαφορετική θρησκευτική αντίληψη στους κόλπους των Ιουδαίων.

Μέσα σ' αυτή τη λογική ενεργεί κι ο Σάυλος, ως ιδιαίτερα δραστήριο θρησκευτικό στέλεχος, προασπίζοντας τις πατρώες παραδόσεις δηλ. τασσόμενος ενάντια στο Χριστό. Ο νόμος κι οι θεσμοί δεν του επαρκούν, γι' αυτό παρουσιάζεται στον αρχιερέα (9,1) με σκοπό να πάρει πρωτοβουλία να μεταβεί στη Δαμασκό και να εξοντώσει τους αφορισμένους της αίρεσης της καινούργιας «οδού». Στη διαδρομή όμως πέφτει στο έδαφος: «Ακούει μια φωνή που του λέει: Σάυλο, Σάυλο, γιατί με καταδιώκεις;» (9,4). Ο Σάυλος σηκώνεται όρθιος αλλά δε βλέπει τίποτα, είναι τυφλός. Παίρνοντάς τον από το χέρι οι συνοδοί του τον οδηγούν στη Δαμασκό (9,8) για να μάθει να σέβεται τους μαθητές του Ιησού και τον Ιησού και να τους υπακούει (βλ. 9,11-16). Ο Σάυλος πλέον είναι στην Εκκλησία, όχι ως αιχμάλωτος αλλά ως απόστολος, κι αυτός «πληρωμένος (πλημμυρισμένος) από το Άγιο Πνεύμα» (9,17).

Η μεταστροφή στον Ιησού, τον αληθινό Χριστό, τον αναστημένο από το θάνατο του δείχνει τη φιλευσπλαχνία του Θεού που θέλει να σώσει ολόκληρο τον κόσμο. Ο Σάυλος κατάλαβε ότι δεν έχει άλλη επιλογή, εφόσον έγινε χριστιανός, από το να είναι απόστολος. Ο Λουκάς σημειώνει: «ο Σάυλος ενισχυόταν όλο και περισσότερο και δημιουργούσε σύγχυση στους Ιουδαίους που κατοικούσαν στη Δαμασκό, αποδεικνύοντας τους ότι ο Ιησούς είναι ο Μεσσίας» (9,22). Από τότε, κι ο Πάυλος εισέρχεται στον αριθμό όσων καταδιώκονται (βλ. 9,24), εκείνων που ομολογούν το Χριστό μέχρι αίματος. Η ζωή του Αναστημένου ομολογείται με το θάρρος που δείχνουν οι μαθητές του για να ζήσουν και να πεθάνουν άφοβα γι' Αυτόν.

Ωστόσο, οι απόστολοι που παρέμειναν στην Ιερουσαλήμ όταν έμαθαν ότι η Σαμάρεια είχε δεχθεί τον ευαγγελικό λόγο από τους καταδιωγμένους χριστιανούς της Ιερουσαλήμ, έστειλαν τον Πέτρο και τον Ιωάννη για να στηρίξουν στην πίστη τους καινούργιους πιστούς. Η συνάντηση του Πέτρου με το μάγο Σίμωνα, ο οποίος

θεωρούσε το χρήμα πολυτιμότερο από το Πνεύμα, είναι ακόμα μια ευκαιρία για να τονιστεί ότι ο Πέτρος είναι ελεύθερος έναντι των υλικών αγαθών. «Να χαθείς κι εσύ και τα λεφτά σου!» (8,20) θα πει ο Πέτρος στο μάγο. Στις Πράξεις (9,32) ο Λουκάς επανέρχεται στον Πέτρο, ο οποίος «περνώντας απ' όλες αυτές τις Εκκλησίες, κατέβηκε και στους χριστιανούς που κατοικούσαν στη Λύδδα». Ήδη το περιστατικό της θεραπείας του Αινέα (9,34) σηματοδοτεί το χαρακτήρα της αποστολής του Πέτρου, να είναι δηλαδή απόστολος του Αναστημένου (9,38) και του Πνεύματος. Στη Λύδδα αντιμετωπίζει το θάνατο της Ταβιθά (9,39), νικώντας τον με λόγια παρόμοια μ' εκείνα του Ιησού: «Ταβιθά, σήκω πάνω» (9,40).

Στην Ιόππη, κοντά στη Λύδδα, ο Πέτρος μαθαίνει από το Πνεύμα να μη διακρίνει πλέον ζώα και ανθρώπους με βάση το παλιό σύστημα αποκλεισμού για τη καθαρότητα σύμφωνα με το νόμο. Κι οι ειδωλολάτρες εξαγνίστηκαν από το Πνεύμα πριν ακόμα φτάσει σ' αυτούς το κήρυγμα του Ευαγγελίου (9,43-10,44). Το Πνεύμα κατευθύνει το Ευαγγέλιο και την πίστη, όπου, όταν και σε όποιον θέλει, ελεύθερα. «Ο Πέτρος τότε έλαβε το λόγο και είπε: πραγματικά, τώρα καταλαβαίνω ότι ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις» (10,34). Ο Πέτρος μιλούσε για τον αναστημένο Ιησού. Όμως «ενώ ακόμα ο Πέτρος έλεγε αυτά τα λόγια, κατέβηκε το Άγιο Πνεύμα πάνω σε όλους όσοι άκουγαν το κήρυγμα» (10,44). Στην πραγματικότητα, αυτή η επιφοίτηση φανερώνει το νόημα της αποστολής του Πέτρου: η Εκκλησία καθίσταται από το Πνεύμα μια αδελφότητα ανοικτή και ελεύθερη. Η έκπληξη (αλλά κι η εχθρότητα) προέρχεται από το ότι δε γίνεται κατανοητή η κατεύθυνση της σωτηρίας: είναι για όλους τους καιρούς και όλους τους ανθρώπους. Δεν είναι αποκλειστικά για κάποια ομάδα ή κάποιο συγκεκριμένο λαό. Ο Πέτρος το κατάλαβε και θα αντικρούσει με σθένος την επίκριση ότι ήταν πολύ πιο συγκαταβατικός με τους ειδωλολάτρες, εντάσσοντας τους ανάμεσα στους μαθητές του Ιησού (βλ. 10,46 και 11,2-13).

Σ' αυτό το σημείο ο Λουκάς επανατοποθετεί το Σαύλο ο οποίος έχει ενταχθεί στους αποστόλους και γίνεται ένας από τους πρωταγωνιστές της αποστολής στους ειδωλολάτρες. Ο Βαρνάβας, ο μετέπειτα σύντροφος του Σαύλου (11,30), τον αναζητεί στην Ταρσό (11,25). Ακολουθεί η σύλληψη του Πέτρου τις ημέρες του Πάσχα, όπως εκείνη του Ιησού (12,3). «Ενώ όμως ήταν στη φυλακή, η Εκκλησία προσευχόταν αδιάκοπα στο Θεό γι' αυτόν» (12,5). Ήταν θέλημα του Διδασκάλου η απελευθέρωσή του. Ο Ιησούς, όπως είχε υποσχεθεί, συνόδευε πραγματικά, περισσότερο με πειστικά σημεία παρά με λόγια, την αποστολή των αποστόλων του.

Στο 12ο κεφ. ο Λουκάς κάνει λόγο για το Σαύλο και το Βαρνάβα, πρώτα στην Ιερουσαλήμ κι έπειτα στην Αντιόχεια. Στη δεύτερη αυτή πόλη η Εκκλησία κινείται μέσα στους εθνικούς με νομοθέτη κι εμπνευστή της το Πνεύμα (13,1-2). Ο

ανθύπατος Σέργιος Παύλος, ένας έξυπνος ρωμαίος, καλεί το Βαρνάβα και το Σαύλο για ν' ακούσει το Λόγο του Θεού (13,7). Ο Λουκάς σημειώνει: «Τότε ο Σαύλος, που λεγόταν και Παύλος, πλημμύρισε από το Άγιο Πνεύμα» (13,9). Η αλλαγή του ονόματος, από εβραϊκό σε ελληνορωμαϊκό, εξηγείται ίσως από την επιθυμία του να γίνει τα πάντα τοις πάσι, μέχρι και εθνικός με τους εθνικούς, ορμώμενος από χριστιανική αγάπη.

Ο Παύλος γίνεται ο ακούραστος ταξιδευτής που φθάνει οπουδήποτε, ακολουθώντας ένα σχέδιο που δεν καθόρισε μόνος του, για να φέρει το χριστιανισμό στην ίδια την καρδιά της αυτοκρατορίας, τη Ρώμη. Η γεωγραφία των ταξιδιών του είναι δυναμική: αλλάζουν συνεχώς στις σελίδες των Πράξεων τα ονόματα των μικρών και των μεγάλων πόλεων που επισκέπτεται. Ολόκληρη η αυτοκρατορία γίνεται μία μόνη Εκκλησία του Χριστού, ανάμεσα σε αναρίθμητες προσωπικές επιτυχίες και δυσκολίες, ενώ ο ίδιος ο διωγμός γίνεται τρόπος επαλήθευσης της αυθεντικότητας της αποστολής.

Όπως ο Πέτρος, κι όπως ο Ιησούς, ο Παύλος θεραπεύει (14,9) και φλογίζει όποιον ακούει απ' αυτόν το όνομα του Ιησού (βλ. 14,11-14). Όπως για τον Ιησού και ακόμα περισσότερο για τον Πέτρο, η αποστολική υπόσταση του Παύλου σύντομα τίθεται σε αμφισβήτηση, κι όχι μόνο προφορικά. Συχνά θα λιθοβοληθεί και θα οδηγηθεί στο δικαστήριο (14,19). Η πολεμική που προξενεί ανάμεσα στους ιουδαίους η δράση του Παύλου, είναι η αιτία της σύγκλησης μιας Συνόδου στην Ιερουσαλήμ (15,2). Εδώ εμφανίζεται ο Πέτρος ο οποίος υπερασπίζεται, με τη φωνή του Αγίου Πνεύματος αν κι όχι ακόμα με τη φωνή ολόκληρης της Εκκλησίας, τον Παύλο (15,7). Ο Λόγος του Θεού, διαμέσου του Αγίου Πνεύματος, απευθύνεται σε όλους, χωρίς διάκριση φυλής ή πολιτισμού. Εκείνο που μετράει είναι η πίστη στον Ιησού το «Χριστό» (για τους ιουδαίους) και «Κύριο» (για τους ειδωλολάτρες) (15,12.14). «Τότε αποφάσισαν οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι μαζί με όλη την Εκκλησία (για πρώτη φορά) να εκλέξουν από ανάμεσά τους, μερικούς που να τους στείλουν στην Αντιόχεια μαζί με τον Παύλο και το Βαρνάβα» (15,22). Η αποστολή του Παύλου βρίσκει διέξοδο και μαζί με το Βαρνάβα μπορεί να συνεχίσει να διδάσκει και να κηρύττει το Λόγο του Κυρίου οπουδήποτε (15,35 εξ). Ο Παύλος όμως παραμένει μια δύσκολη προσωπικότητα (ακόμα και για το Λουκά), με ένα τόσο άκαμπτο προσανατολισμό (να ευαγγελίσει τον κόσμο όλο) ώστε η ρήξη με τον πιο συγκρατημένο Βαρνάβα να είναι αναπόφευκτη (15,8). Για καινούργιο σύντροφο στα ταξίδια του, ο Παύλος διαλέγει το Σίλα (15,40).

Απ' αυτό το σημείο, ο Λουκάς επικεντρώνεται στα επόμενα κεφάλαια στον Παύλο και στην ιεραποστολική του μέθοδο (φτάνοντας ο ίδιος προσωπικά, αυτοπροσώπως ή γραπτά, στις διάφορες πόλεις του ελληνικού και του ρωμαϊκού

κόσμου). Η Εκκλησία της Αντιόχειας σχεδόν εκλείπει ενώ άλλες Εκκλησίες φυτρώνουν εδώ κι εκεί χάρη στην ιδρυματική δράση του Παύλου και της ομάδας του. Στο βιβλίο των Πράξεων ο Παύλος αναφέρεται πολλές ακόμα φορές, σχεδόν πάντα για θλιβερά περιστατικά (16,3.9.14.17 εξ 25.28.36 17,2.4.10.13 εξ 22.33 18,1 εξ). Τον παρηγορούν όμως ολοένα και καινούργιες φιλίες, όπως το ζεύγος Ακύλα και Πρίσκιλλα (18,2.18.26) που του κάνουν λόγο για τη Ρώμη. Ο Παύλος είναι ταγμένος στην υπόθεση του Ευαγγελίου (18,5.8), ενθαρρυσμένος και στηριγμένος από τον Κύριο, ο οποίος ενεργεί μαζί Του έργα θαυμαστά (19,13.15). Για τον Παύλο η Ιερουσαλήμ και η Ρώμη παραμένουν σταθμοί της περιήγησης του (19,21), υπερβαίνοντας την ειδωλολατρία από τη μια μεριά και σχετικοποιώντας τον παλιό νόμο της περιτομής και της καθαρότητας από την άλλη. Όπως ο Πέτρος έτσι κι ο Παύλος ξαναδίνει ζωή σ' ένα νεκρό, τον Εύτυχο (20,7.9-10) για να υπογραμμίσει ότι ο αναστημένος Κύριος είναι συνεχώς ενεργός και μέσω αυτού όπως και μέσω του Πέτρου.

Για το Λουκά, ο Παύλος δεν είναι φυγόπονος (20,13.16.37). Σταλμένος από το Χριστό, ο απόστολος δεν αποφεύγει τις πλέον δύσκολες και επικίνδυνες καταστάσεις, θέλοντας να δώσει μαρτυρία όχι μόνο ανθρώπινης σύνεσης αλλά μαρτυρία του αναστημένου Κυρίου, οπουδήποτε, ανάμεσα σε φίλους και εχθρούς δικαίωση και θάρρος συνεχίζουν να του χορηγούνται από εκείνη τη θεμελιώδη πρώτη συνάντηση με τον Αναστημένο στο δρόμο για τη Δαμασκό, στην οποία επανέρχεται νοερά πολλές φορές (22,7.13.24). Στη φυλακή ή στο στρατόπεδο ή μπροστά στο δικαστήριο είναι έτοιμος να δώσει λόγο για το «έγκλημα» του ευαγγελισμού και να υποστεί τις νομικές συνέπειες, όπως ο Πέτρος. Σε αντίθεση όμως με τον Πέτρο, ο Παύλος είναι υπερήφανος που μπορεί να πει ότι είναι «ρωμαίος πολίτης» για να αποταθεί στον Καίσαρα κι έτσι να φτάσει στη Ρώμη (22,25.28). Είναι άξιο μνήμης, σύμφωνα με το Λουκά, να παρατηρηθεί ότι η αποστολή του Παύλου συνάντησε πολύ περισσότερα εμπόδια προκατάληψης από τις θρησκευτικές παρά από τις στρατιωτικές αρχές. Η οικογενειακή θαλπωρή που βρίσκει ο Παύλος στην αδελφή του με το γιο της, τον βοηθούν να ξεπεράσει επικίνδυνες καταστάσεις (23,16.18.20.24.31.33). Από την Ιερουσαλήμ η δίκη μεταφέρεται στην Καισάρεια. Ο Λουκάς σημειώνει την κακία των πιο θρησκευόμενων ανθρώπων και τη σύνεση (και τη σοφία) των ειδωλολατρικών αρχών (24,1.10.23.26-27 25,2-3.6.8.14.19.21.23 26,1). Το μυστικό του Παύλου για ν' αντέξει όλες αυτές τις δοκιμασίες, βρίσκεται πάντοτε στην ιστορία, την ελάχιστη πιστευτή για πολλούς, της συνάντησης της Δαμασκού, ως σαν από τότε να αποκτούν γι' αυτόν όλα νόημα, η ίδια η ζωή κι η αποστολή του (26,14.24-25).

Στις δίκες ο Παύλος αποδεικνύεται καλός δικηγόρος του εαυτού του, χρησιμοποιώντας τη θέση του κατηγορουμένου για να κηρύξει το Ευαγγέλιο

(26,28 εξ). Ακόμα και το ταξίδι του στη Ρώμη όπου ήταν αλυσοδεμένος, γίνεται ιεραποστολικό (27,1.3.9.11.21.33-34) γιατί ο Αναστημένος είναι μαζί του. Η Ρώμη υποδέχεται τον Παύλο ως αδελφό κι όχι ως εχθρό (28,15). «Όταν ήρθαμε στη Ρώμη, δόθηκε άδεια στον Παύλο να μείνει σε ιδιωτικό κατάλυμα μαζί με το στρατιώτη που τον φύλαγε» (28,16). Γι' άλλη μια φορά ο Παύλος αποδεικνύει και σωματικά ότι ο Λόγος του Θεού είναι ελεύθερος, ότι δεν αλυσοδένεται. Η κατ' οίκον φυλάκιση γίνεται σχολείο ευαγγελίου για τους επισκέπτες, κυρίως τους «εθνικούς» (28,25 εξ).

□Ο Πέτρος κι ο Παύλος μιλούν κι ενεργούν ως απόστολοι κι όχι ως φιλόσοφοι, ως διδάσκαλοι κοινωνικών θεωριών. Αμφότεροι, μαζί και με άλλους, αντιπροσωπεύουν το Χριστό σταυρωμένο και αναστημένο. Ο λόγος που τους έχει εμπιστευθεί επικυρώνεται από σημεία του Θεού. Το θάρρος, το κουράγιο τους δεν είναι κάτι που έχει μια ψυχολογική εξήγηση. Γνωρίζουν ότι πάνε ενάντια στο ρεύμα και το πράττουν με παρρησία ακόμα και μπροστά στους πιο απόλυτους άρχοντες, αρχιερείς, πρεσβυτέρους, φαρισαίους, κυβερνήτες και υπάτους.

Παραμένοντας όρθιοι μπροστά στους ισχυρούς με τα ίδια λόγια που παρουσιάζονται στο πλήθος, ενισχυμένοι από το Άγιο Πνεύμα. Στις Πράξεις των Αποστόλων, οι προσωπογραφίες του Πέτρου και του Παύλου είναι πνευματικά όμοιες, με την έννοια ότι αυτό που προέχει δεν είναι το ανθρώπινο (δηλ. η γνώση ή η ισχύ). Η συνεκτική τους δύναμη κι επομένως αυτή που ιδρύει την Εκκλησία και την αδελφосύνη όλων των ανθρώπων, προέρχεται από το Πνεύμα. Εκείνο που υποσχέθηκε και έστειλε ο Ιησούς, με τη μορφή φλόγας και ανέμου, σε όποιον θέλει κι όποτε θέλει.

“Διαφορετικοί λοιπόν όσον άφορα τον τόπο γεννήσεως και τον πολιτισμό, τη μόρφωση, οι Άγιοι Πέτρος και Παύλος κλήθηκαν να γίνουν απόστολοι πάλι με διαφορετικό τρόπο και δέχτηκαν από τον Χριστό και από τις Εκκλησίες διαφορετικές αποστολές: ο Άγιος Πέτρος να κηρύσσει το Ευαγγέλιο στους Ιουδαίους και ο Άγιος Παύλος στα έθνη.

...Τί έχουν κοινό οι Άγιοι Απόστολοι Πέτρος και Παύλος; ... Έχουν κοινή και την δυνατή τους αγάπη για τον Χριστό και την Εκκλησία Του. Η Εκκλησία είναι θεμελιωμένη επάνω στην πέτρα της ομολογουμένης από τον Πέτρο πίστης, δηλαδή επάνω στην ομολογία της θεότητας του Ιησού Χριστού (Μθ. 16, 13-20).

...Οι Άγιοι Απόστολοι Πέτρος και Παύλος έχουν κοινό και το μαρτύριό τους στη Ρώμη, την εποχή των διωγμών του αυτοκράτορα Νέρωνα εναντίον των χριστιανών, το έτος 67, το οποίο μαρτύριο γιορτάζεται στην παράδοση της Εκκλησίας κάθε 29 Ιουνίου. Έτσι, αυτοί μπορούν να ονομαστούν Απόστολοι της

Ευρώπης και Μάρτυρες της Ευρώπης...(**Μητροπ. Μολδαβίας Δανιήλ (Daniel Ciobotea)**)

Επιμέλεια:π.Δ.Α

Πηγές:

Α.ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ.ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Β.ΒΙΚΙΠΑΙΔΕΙΑ

Γ.ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ

Δ. **Μητροπ. Μολδαβίας Δανιήλ (Daniel Ciobotea)**, Καθηγητού στο Παν/μιο του Ιασίου, «Πέτρος και Παύλος:απόστολοι και μάρτυρες της Ευρώπης», ΙΑ΄Παύλεια-Πρακτικά Διεθνούς Επιστημονικού Συνεδρίου Ι. Μ. Βεροίας και Ναούσης, «Εκκλησία και κοινωνία κατά τον Απ. Παύλο»,

fdathanasiou.wordpress.com